

tež Lutherus ja to měł, až Kristus na tom žinšajšnem dnu ras k šudu pschisch bužo.

To nejwosebnějše pak, zož žinša se stało jo, běšcho, až Kristus jo podjety hordował. Togodla groni Athanasius tom žinšajšem šwěžeńoju jaden šwěžeń, wot kotaregož (Př. 18, 24) se gronišch možo: „To jo ten žeń, kotaryž ten Kněs huzhnijo, dajšcho nam se wjašelišch a wjašole we nom byšch“. To jo ten žeń, kotaryž ten Kněs huzhnił jo! žinša jo Bog na tu žakoscž šwojogo ludu glědal, a nam jadro humožeńe pošlak, žinša jo to žeńšzhyne šeme tu šmēršch, kotaruž žeńška do togo šwěta pschińašla běšcho, šašej šagnalo, žinša jo Bog žloweł hordował. Zož won jo byl, to jo won wostał, a zož won neběšcho, to jo won na se wesel, rosměj našchu žloweznu naturu. A wot togo šamego Kristušowego podjěšcha zomy my něto wězej gronišch.

Ev. Luk. 1, 26—38.

We tom šchestem wjašezu pak bu ten jańžel Gabriel pošlany wot Boga do města Galilejskeje s mēnim Nazaret,

A jadneje kněžni, kotaraž šlubjona běšcho mužojo, s mēnim Josef, s Dabitoweje wjaže, a teje kněžny mě běšcho Maria.

A ten jańžel přichize k nej nutich a žašcho: postrowjona byž, ty hobznažena, ten Kněs jo s tebu, ty žognowana mjas tymi žeńškimi.

Wona pak, jogo wizeza, se šlěka nad jogo šłowom a hobyšli jo, šake štroweńe to było.

A ten jańžel žašcho k nej: neboj se, Maria, pscheto ty bygnadu podla Boga namakala.

A glědaj, ty bužošč podjěšch we žywešche, a šyna porožišch, a derbišch jogo mě naraž Jesus.

Ten bužo weliki, a šyn togo nejhušchego pomēńony; a Bog ten Kněs bužo jomu ten štok jogo woščza Dabita dašch,